

เล่มสี่เรื่องราวของพวกเขาที่เดินทางมาถึงบทสรุป
จากหนังสือเพื่อนกันเรื่องข้างอิงก์ Tutor Tower

Tutor Tower Special II

กนกวน
ตำรา
อีกครั้ง
ใจนี้ยัง
มีเธอ

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม,
Merlin-เซียน

Jamsai
LOVE
Series

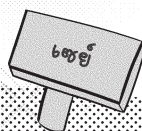

Jamsai

ปรี๊ดกับใจคุณ

ขอเชิญ
พระเอกใจดีใจ
ครับ

Jamsai Love Series

Tutor Tower Special II กบฏวนตำราอีกครั้ง ใฉนี้ยังมีเธอ

เจ้าหญิงยูเลโอเดิม, Merlin เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1340-3

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

สวัสดีค่ะเพื่อนๆ ^_^ ในที่สุด 'Tutor Tower Special II ทบพนตัวราอีกครั้ง ใจนี้ยังมีเธอ' เล่มสรุปปิดเซต Tutor Tower ก็มาอยู่ในมือของทุกคนกันแล้วนะค่ะ เฮ้! >O< ขอบอกว่า 'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม' และ 'Merlin' ทำงานกันหนักมากๆ เพื่อที่จะให้เซตนี้ออกมาดีและสมบูรณ์แบบที่สุด ตอนที่สองสาวกำลังเขียนกันอยู่นั้น มยองนังเองก็ตั้งใจไปช่วยสุดใจขาดดินเลยเช่นกันค่า ครีๆ

เชื่อว่าแฟนๆ ของเซตนี้คงต่างอยากรู้ว่าสุดท้ายแล้ว 'ไอดิม' 'แวร์ชายส์' 'ลือตเต้' 'คุณธรรม' 'โซนิค' 'ไอเฟล' 'เซย์' และ 'ยูกิ' จะลงเอยกันยังไง เฮ้~ หรือว่าอาจจะไม่สามารถอยู่ด้วยกันก็เป็นได้! O_o ั้ ในๆ มยองนังพูดอะไรไม่ได้เลยค่ะ คงต้องขอให้เพื่อนๆ ไปลุ้นกันเอาเอง :D

และสำหรับใครที่เพิ่งหยิบเล่มนี้ขึ้นมาเป็นเล่มแรก มยองนังก็ขอฝาก 'Tutor Tower I ปิดตำราหัวใจ รู้ไหมฉันรักเธอ' 'Tutor Tower II ปิดตำราหัวใจ รู้ไหมฉันรักเธอ' และ 'Tutor Tower Special I ทบพนตัวราอีกครั้ง ใจนี้ยังมีเธอ' สามเล่มแรกของเซตนี้ไว้ในใจการดูแล้วด้วยนะค่ะ รับรองว่าถ้าอ่านครบทั้งเซตแล้วจะต้องกรี๊ดร้องไม่ต่างกันแน่นอนน~ ฮุอิ >.<

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

นักเขียน

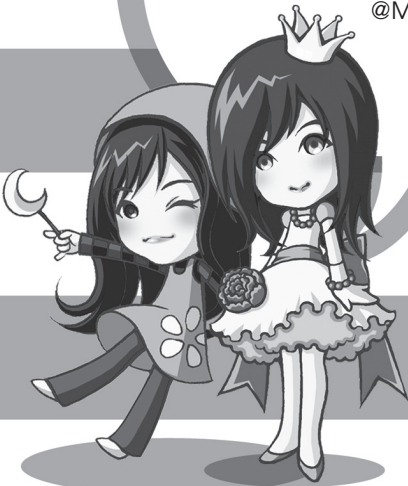
สวัสดีค่า เจ้าหญิงผู้เลอโฉมกับ Merlin ค่ะ >///< เช็ต Tutor Tower นี้เดินทางมาจนถึงเล่มจบแล้ว จากตอนแรกตั้งใจไว้ว่าจะมีแค่สามเล่ม แต่ความฟินของเรามันยาวกว่าที่คิดเลยทำให้ภาคพิเศษของอนาคตมีทั้งหมดสองเล่ม รวมกันเป็นสี่เล่มในเช็ต Tutor Tower ยิ่งเขียนยิ่งผูกพันและหวังว่าทุกคนจะร่วมลุ้นไปกับพระนางทั้งหมดของเรื่อง ไม่ว่าใครจะคูใคร อยากให้อោใจช่วยไปจนถึงตอนจบจ้า >_<

สำหรับใครที่เผลอมารอ่านเล่มนี้เป็นเล่มแรกไม่ต้องงงค่ะ เราสามารถอ่านย้อนไปในภาคอดีตของตัวละครได้ในเล่ม 'Tutor Tower I เปิดตำราหัวใจ ู้ใหม่ฉันรักเธอ' และ 'Tutor Tower II ปิดตำราหัวใจ ู้ใหม่ฉันรักเธอ' ต่อด้วยภาคอนาคต คือ 'Tutor Tower Special I ทบทวนตำราอีกครั้ง ใจนี้ยังมีเธอ' อ่านครบสี่เล่มสองภาคจะต้องฟินไปถึงโลกหน้าแน่นอน ฮ่าๆ

ติดต่อเจ้าหญิงผู้เลอโฉม : www.facebook.com/prettyprincessjamsai หรือทวิตเตอร์ @Kantarin_L และ Instagram @prettyprincessjamsai

ติดต่อ Merlin : www.facebook.com/MerlinMeow หรือทวิตเตอร์ @Merlin_Meow และ Instagram @meowmerlin ค่ะ~

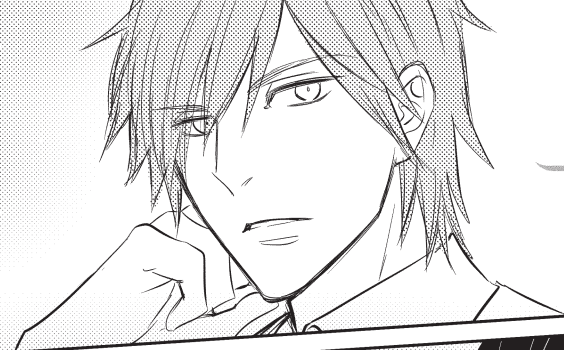
เจ้าหญิงผู้เลอโฉม และ Merlin

ลือต๖๓

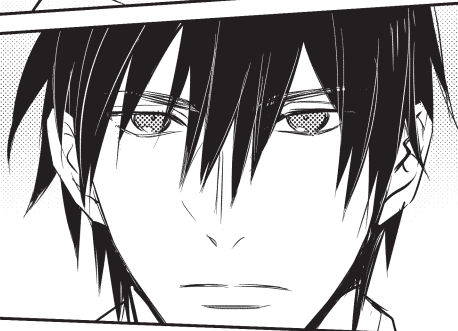
บ๖ร๖ชา๖ล

ไ๖ต๖

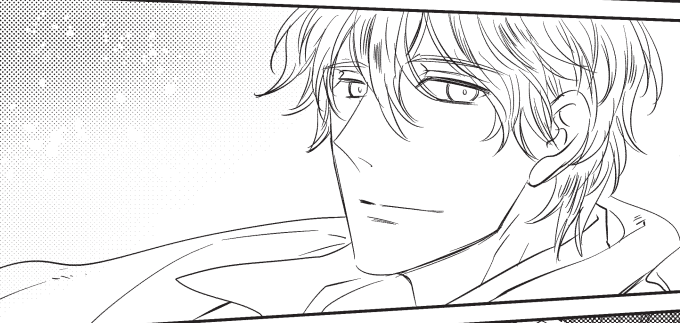

សេដ្ឋី

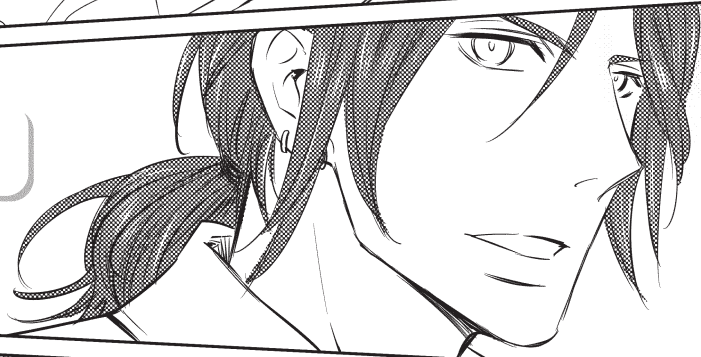
គុណចិត្ត

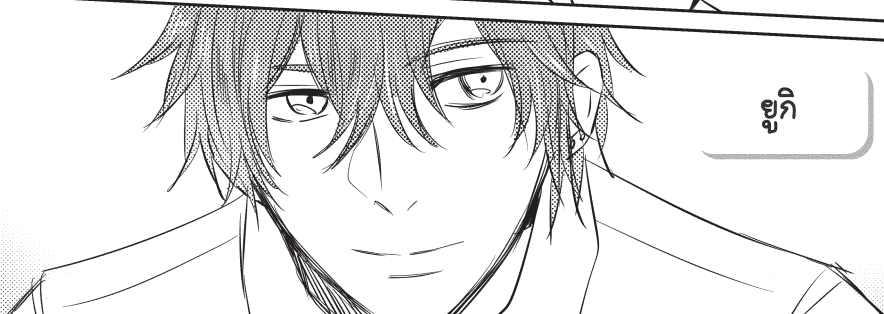
សេដ្ឋី

សេដ្ឋី

ស្វាមី

1

ลือตเต้

'เธอจำได้มั๊ย สิบปีก่อนเราเจอกันยังไง ตอนนั้นฉันอยากย้อนอดีตไป
ถึงตรงนั้น'

คำพูดของคุณยังดังก้องอยู่ในสมองพร้อมกับสีหน้าหม่นหมองที่ฉัน
ยังคงค้างคาใจ และไม่เพียงแค่เขา...

ยังมีอีกสิ่งที่ค้างคาใจฉัน

นั่นคือแววตาของโซนิคที่มองมา...

ฉันบอกตัวเองว่ายาค้นหาความหมายของสายตาคู่นั้น... ครั้น...

"ฝนจะตกงั้นหรือเนี่ย"

ฉันพิมพ์เพราะได้ยินเสียงฟ้าร้อง มองนาฬิกาแขวนผนังบอกเวลา
สี่ทุ่มกว่า การต้องอดทนรอคอยเป็นความรู้สึกคล้ายภาระอย่างหนึ่ง เวลา
หลายชั่วโมงผ่านไปโดยที่เราเอาแต่คิดพะวงว่าเมื่อไหร่เขาจะมา

แต่ดูเหมือนว่าหลังจากเราแยกกัน โซนิคจะไม่กลับมาที่นั่นในคืนนี้
ฉันนั่งใจลอยคิดถึงภาพเหตุการณ์นั้นอีกครั้งด้วยหัวใจหดหู่...

ช่วงจังหวะที่ฉันผละออกจากคุณ โชนิคกลับเร่งเครื่องแล้วขับรถออกไปทันที ไม่มีคำถาม ไม่มีคำตอบ มีเพียงฉันที่ยืนอยู่ด้วยความรู้สึกนั่งจันจนกระทั่งคุณเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นทำลายความเงียบ

'เธอคบอยู่กับหมอนั้นหรือ'

'...'

'ได้...'

'เปล่า'

'...แล้วทำไมเขาถึงได้มองมาแบบนี้'

'ฉันจะไปรู้ได้ไงล่ะ'

'ได้...'

'คุณ...ลืပ်ปึก่อนนะ'

เสียงกระซิบแผ่วพึมพำ ฉันหลุบสายตาดูปไหวซึ่งสะท้อนใบหน้าของเขาอย่างจุนใจ ลมหายใจระบายออกมาช้าๆ รวากับว่าเสียงหัวใจจะเต้นช้าลงด้วย...

'ถึงจะย้อนกลับไปทบทวนทุกอย่างมันก็เปล่าประโยชน์...'

'...'

'ตอนนั้นมันมีทั้งความเจ็บปวด เสียใจ โส่งอก และดีใจ ฉันเองก็ทำได้และเตือนตัวเองไม่ต่างจากนายหรือกะนะ...'

'...'

'ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่ ไตๆ กันแล้วอย่าให้ฉันต้องเหนื่อยในเรื่องของคนอื่นอีกเลย'

'...'

'นายเข้าใจใช่ไหมว่าระหว่างเราตอนนี้กลายเป็นแค่...คนอื่น'

'อืม เข้าใจ'

'...'

'...ถึงเธอจะให้ฉันเป็นแค่คนอื่นคนไกลแต่ฉันก็ยังห่วงเธอนะ'

'ฉันว่านายห่วงตัวเองก่อนเถอะ สิ่งที่คุณกำลังกลัว...'

สีหน้าของคุณหม่นลงเมื่อฉันยกเรื่องที่เขาพูดค้างไว้ขึ้นมา สายตา

12

ของเขาแสดงออกถึงรอยยิ้มเศร้า เหมือนฝันไม่ไหวแต่ไม่รู้จะบอกออกไป
ยังง

'จู่ๆ ก็นึกอะไรตลกๆ ขึ้นมาได้'

...

'ฉันทำเธอเสียใจเธออาจจะไม่เกลียดฉัน แต่ถ้าฉันทำให้ชายส์เสียใจ
เธอคงตามแข่งฉันไปถึงชาติหน้าแน่ๆ'

'มันน่าขำตรงไหนกัน'

ฉันตอบเสียงขำผิดเพี้ยนนั้น แต่เขากลับยิ้มให้ด้วยสีหน้าจริงจังใครคน
รู้สึกผิด

'ถ้าเธอเจอคนที่ทำให้เธอยิ้มได้จากใจจริงอีกครั้ง ฉันคงได้เลื่อนขั้น
จากคนอื่นเป็นเพื่อนของเธอได้สักที'

...

...

เขามองสบตาคล้ายจะเดาบางสิ่งได้ แต่ฉันกลับเบนหน้าหนีเลี่ยง
ความจริงที่ซุกซ่อนอยู่ภายในใจ

'...เรากลับกันเถอะ'

ฉันก้มหน้าตอบคำ 'ไม่อย่าให้คุณเข้ามาค้นหัวใจกันให้ต้องรู้สึก
ลำบากไปมากกว่านี้ จากนั้นเราทั้งคู่ต่างเจ็บไป ฉันบอกมาก่อนจะเดินกลับ
ขึ้นรถ เห็นเพียงคุณที่ยังคงยืนมองส่งฉัน ตัวของเขาที่สะท้อนอยู่ในกระจก
มองข้างเล็กลงเรื่อยๆ ในที่สุดเงาร่างของเขาก็หายจากสายตาไป...

ครืน...

ซ่า...

ฝนตกจนได้...

ฉันมองหน้าต่างที่ถูกฝนสาดด้วยอารมณ์หม่นนิดหน่อย ไม่ชอบฝน
เพราะมันทำให้บรรยากาศในบ้านยิ่งดูเหงาซึม ความเหงามักทำให้หัวใจ
เริ่มอ่อนแอ...

...ซ่า

ฉันลุกขึ้นไปปิดหน้าต่างห้องนอน ละอองฝนสาดโดนจนทำให้รู้สึกหนาว ฉันปิดบานหน้าต่างเข้ามาก่อนจะลงกลอนไว้ เหมือนกับเสียงหนึ่งของหัวใจที่จะไม่ยอมให้ความรู้สึกหวนไหวต้องบุกรุกเข้ามา...

ซ่า...

เสียงฝนยังคงดังต่อเนื่องยาวนานไม่มีทีท่าจะหยุดง่ายๆ

...คืนนั้นฉันเองก็นอนไม่หลับเพราะเสียงฝน

ฝนซึ่งกำลังตกลงมาในหัวใจราวกับพายุพัดผ่าน...

...ซ่า

รุ่งเช้า...

ฉันลืมตาขึ้นพร้อมกับมองเห็นท้องฟ้าเป็นสีสดใส ฝนคงหยุดตกไปนานแต่อากาศยังคงเย็นสบายน่าอนหลับได้ผ้าห่ม...นอกหน้าต่างซึ่งเปิดออกมองเห็นท้องฟ้าสว่างสดใส...ฉันถอนหายใจเบาๆ พร้อมกับลุกจากเตียง จากนั้นก็ทำกิจวัตรประจำวันตามปกติ

"โฮ่งๆ"

"เห่าอะไรนะไซตัน"

ฉันลงมาชั้นล่าง เริ่มแปลกใจที่ได้ยินเสียงไซตันเห่าไม่เลิก มันกระโดดขึ้นโซฟาปรับแขก เก้าอี้หน้าต่างมองข้างนอกแล้วเห่าไม่หยุด ฉันมองตามบ้างและเห็นบางอย่างเป็นเงาตะคุ่มๆ อยู่ตรงสนามหญ้าที่มีโต๊ะม้าหินบัง ฉันเลยเดินออกไปทางสิ่งปริศนาที่อยู่ตรงนั้น และพอได้เห็นกลับต้องตกใจยิ่งกว่า

"!"

ฉันรีบนั่งลงประคองร่างสูงชันนอนแผ่อยู่บนหญ้าเปียกๆ ตัวเขาขึ้นแถมสีหน้าก็ดูซีดมาก ฉันร้องเรียกเขาด้วยความเป็นห่วง

"ไซนิค นายได้ยินฉันมั๊ย"

"อืม..."

"ฉันจะประคองนายเข้าข้างใน แต่ตัวนายหนักต้องช่วยเดินเองด้วยนะ"

"...อืม"

เขาจับคำเสียงแผ่ว จากนั้นฉันเลยพุ่งหัวปิกเขาเข้ามาด้านใน
อย่างทุลักทุเล ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะมานอนหมอบอยู่หน้าบ้าน
ฝนตกเมื่อคืนจนน้ำนองพื้นไปหมด ทำบ้าอะไรของเขากันนะ!

"นายคิดจะประท้วงฉันหรือไงอี!"

ฉันแสรว้งบ่นหลังจากวางเขาบนโซฟา สภาพของเขาดูไม่ได้สุดๆ นี่
ถ้าใช้ขึ้นมาไม่แยءหรอเนี่ย

"ผม..."

เสียงเบาๆ อ่อนแรงนั้นทำให้ฉันซึ่งกำลังยืนมองอยู่ชะงักความคิด...
ความรู้สึกอ่อนวบลงทันทีเพราะอะไรบางอย่าง...ฉันมองเขาอย่างขจัดใจ
นิดหน่อยก่อนจะรีบวิ่งเข้าไปหาเสื้อผ้าและข้าวของเพื่อจะทำให้เขาอุ่นขึ้น
ฉันรีบค้นตู้เสื้อผ้าของเขาเพื่อหาชุดที่จะเปลี่ยนใหม่ แต่ระหว่างที่
หยิบของอย่างรีบๆ กลับทำกล่องที่เขาวางไว้ด้านในหล่นลงมา

"อะไรเนี่ย"

กล่องสีเหลี่ยมใบเล็กกว่าลงจนฝาเปิดออก รูปโพลารอยด์ใบหนึ่ง
คว่ำหน้าอยู่บนพื้น ฉันกำลังจะหยิบดูแต่ว่าเสียงเท้าของโชดันกลับดังลั่น

"โง่งงๆๆๆๆ"

ฉันละความสนใจจากสิ่งนี้และรีบเก็บของเข้ากล่องแล้ววางยัดมันไว้
ในตู้ จากนั้นก็รีบหอบเอาเสื้อผ้าแห้งๆ ลงมาด้านล่าง พอเห็นโชดันคน
คู่คู้ก็รู้ว่าเขาคงจะไม่สบายตัวจากความหนาว

"ฮู้ว...หยุดเห่า"

ฉันหันไปเฝ้าโชดันที่เห่าเสียงดัง พอหันมองร่างของคนไม่สบาย
ตรงหน้ากลับหนักใจยิ่งกว่า แต่ฉันจะนึกอะไรทำดีช่วยคนป่วย จากนั้น
ก็เริ่มลงมือถอดเสื้อผ้าของเขาออกทีละชิ้น

"..."

ท่ามกลางความเงียบฉันรีบสวมชุดใหม่ให้เขา จากนั้นก็เข้ครวไป
หยิบกะละมังกับผ้ามา หลังจากเช็ดตัวกับหน้าเขาเรียบร้อยแล้วเ็นมืออัง
หน้าผากเพื่อเช็กอาการ

"ยังร้อนไม่มาก แต่ถ้าใช้ขึ้นจะทำได้"

ฉันคิดหาทางเผื่อฉุกเฉิน มือถือผ้าปิดหมาดๆ วางโปะบนหน้าผากของเขาไว้ โชนิคนอนหลับไปแล้วพร้อมกับที่ฉันช่วยห่มผ้าหนาๆ ให้ ฉันนั่งมองเขาข้างโซฟาด้วยความรู้สึกเป็นห่วง

เสียงลมหายใจของเขาฟังติดขัดบ่งบอกว่าหายใจไม่สะดวก ฉันมองเขาด้วยสายตาอ่อนใจ การที่เขาเ็นตากฝนหน้าบ้านจนจับไข้เป็นสิ่งที่กังวลใจให้ฉันต้องเป็นห่วง

ห่วงใยคือความรู้สึกอย่างหนึ่ง และมันอาจพัฒนาจนกลายเป็นความห่วงใย...

"คนต่อต้าน..."

ตกคำ...

ฉันลงงานทั้งวันเพื่อเผื่อไข้โชนิค ตอนนี้อยู่เฝ้าเวลาอีกทีกลายเป็นทุมครั้ง วันทั้งวันไม่เป็นอันต้องทำอะไรนอกจากเปลี่ยนผ้าชุบน้ำวางบนหน้าผากของเขา ฉันรู้สึกเหนื่อยจริงๆ กับการต้องดูแลคนอื่น อยู่คนเดียวสบายกว่ามาก

เพียงแต่ว่าการมีเขาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตกลับทำให้หัวใจของฉันที่เคยไม่รู้สึกรู้สาในเรื่องประจำวันนั้นเปลี่ยนไป ความอบอุ่นที่เขาทำให้ไขว่คว้าฉันจะไม่รู้สึก เพราะรู้สึกถึงมันถึงอยากจะหยุดไว้ก่อนที่หัวใจตัวเองจะคุ้นชิน หากวันไหนที่ใครสักคนต้องจากลากันไป ความอบอุ่นที่ว่าจะกลับกลายเป็นความเย็นชาว่างเปล่าจนแทบทนไม่ไหว

...ฉันไม่อยากจะรู้สึกแบบนั้นอีกแล้ว

การรักใคร่รักคนเป็นเรื่องที่ต้องเสี่ยงเกินไปสำหรับหัวใจ...ถ้าไม่อยากจะผิดหวังก็อย่าคิดจะเริ่มต้น

บางทีคงเป็นฉันที่เลือกปิดตายหัวใจตัวเองเอาไว้ตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน...

"..."

เปลือยตากของเขาเกาะพริบไหวไปมาแต่ยังไม่ได้สติ...ฉันเกือบจะเอื้อมไปจับแต่กลับชะงักค้างกลางอากาศ

เสียงกระซิบแผ่วพึมพำกับตัวเอง...เป็นคำถามที่เฝ้าถามตัวเองมานานครั้งไม่ถ้วน

"เราจะเป็นแค่เพื่อนกันไม่ได้จริงๆ เหรอ..."

...เพื่อนคือคนที่ไม่ว่าจะทะเลาะกันแค่ไหนก็ยังไม่หายไป
นายจะเป็นคนแบบนั้นให้ฉันไม่ได้จริงๆ นะเหรอ...

กึกๆ

"อ้าก! ร้อน!"

เคร้ง!

ฉันไววายล้นหลังจากสับหมูแล้วโยนลงหม้อต้มจนน้ำร้อนกระเด็น
ใส่มือ ความร้อนที่ลวกมือนั้นทำให้ฉันสะดุ้งจนเผลอปล่อยช้อนที่คนหม้อ
เกิดเป็นเสียงตึงตังตามมาติดๆ TOT ให้มันได้อย่างนี้สิ กับอีกข้าวต้มยัง
งกๆ เงินๆ เอะอะจนครัวแทบพัง!

"จะรอดมั้ยเนี่ย"

ฉันปนก่อนชะโงกหน้าอ่านสูตรข้าวต้มหมูที่พรีนต์มาจากอินเทอร์เน็ต
ไหนๆ ก็ทำมาถึงขั้นนี้แล้ว กินไม่ได้ก็ต้องกินละนะ T_T

"จากนั้นรอให้หมูสุก เอ๊ะ...แล้วจะรู้ได้ไงว่าสุกหรือยัง =*=;"

ฉันเพิ่งหมูในหม้อก่อนจะอนุมานเอาเองว่าสุกแล้วก็แล้วกัน (เอิ่ม...)

ทุกอย่างถูกกวาดโยนลงไปต้มรวมกันคล้ายทำต้มจับฉ่าย บอกตรงๆ
สีของมันชุ่มคลักจนฉันเองยังไม่กล้าชิมรสชาติเลย =_;;

"เกิดหมอนั่นกินไปแล้วท้องเสียก่อนใช้หายนี่ฉันจะบาปมั้ยเนี่ย =."

ฉันยืนมองข้าวต้มหมูสีคล้ำยโคลน (ใส่ชีอิ๋วเยอะไปแต่ไม่รู้ตัว) ก่อน
จะกะพริบตาปริบๆ มองอย่างขังใจ ถึงมันจะไม่อร่อยแต่ก็น่าจะกระเดือก
ลงบ้างละน่า หยวนๆ แล้วกัน ปวยเป็นไอ้ออกอย่างนั้นลั่นคงรับรสไม่ค่อย
ได้อยู่แล้ว ฉันหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง จากนั้นจึงเทข้าวต้มใส่ชามแล้ว
ยกไปทางห้องนั่งเล่นซึ่งมีหนูทดลอง เอ๊ย! คนป่วยนอนรออยู่

พอวางชามข้าวต้มร้อนๆ ลงบนโต๊ะ ฉันก็หันมองโซนนอนอยู่
บนโซฟาพร้อมกับเอามือแตะคว่ำตัวเขายังร้อนอยู่มัย

"ดีขึ้นเยอะแล้วแฮะ"

ฉันเขย่าตัวปลุกเขาเบาๆ หวังจะให้เขาลุกมากินข้าวต้มแล้วกินยา
แต่ทว่า...

หึๆ

"โชนิค กินข้าว"

หึๆ

"โชนิค ตื่นมากินข้าวเร็ว จะได้กินยา"

หึๆ

"..."

ถามจริงนี่หลับหรือตายมึทราบ! เข่าจนเหมือนแผ่นดินถล่มใส่ตัว
ขนาดนี้ยังไม่ตื่นอะ $=*=^{\wedge}$

"เดี๋ยวเถอะ ยังจะแก้งหลับอีก!"

พอฉันพุดออกไปแบบนั้น คิ้วอีกฝ่ายก็ขมวดทันทัน แต่เขายังไม่ยอม
ลืมตา ท่าทางแบบนั้นมันทำให้ฉันเริ่มหวั่นวิตกก่อนจะขมวดคิ้วมุ่น พอจะ
เดาได้ว่าอีกฝ่ายกลัวอะไรถึงแก้งหนีตายขึ้นมาปัจจุบันทันด่วนอย่างนี้

เออ ก็รู้ตัวหรอกที่น่าว่าฝีมือทำครัวห่วยแตก แต่ทำแบบนี้คนอุตสาหกรรม
ทำให้เคืองเลยนะ! TAT

"ดี หลับแบบนี้ฉันจะได้เอาข้าวกรอกปากสบายหน่อย หึๆ"

"!"

ใบหน้าซีดๆ ลืมตาแป๋วมองตรงมาแบบไม่เก็บอาการหวาดผวา ฉัน
ที่นั่งอยู่บนพื้นเลยพ่นลมหายใจซุนใส่น้ำเขาที่นอนอยู่ในระยะประชิดเป็น
เชิงประชิดใส่

"ไฉ่ ฉันนึกว่านายจะยอมอดข้าวตายซะแล้ว"

"แต่ถ้ากินได้นั้น แน่ใจนะว่าผมจะไม่ตาย"

"ถามจ้อยากตายจริงๆ ใช่มั้ย $=_{=+}$ "

"แค่ได้กลิ่นก็รู้แล้วว่ารสชาติจะไปทางไหนนะ $=_{=;;}$ "

"ไม่สบายอยู่ จมูกเลยเพี้ยน" ฉันสรุป จากนั้นก็ยัมพรายแล้ววิเคราะห์
ราวกับเป็นหมอเจ้าของไข้เขาน้ำตาเคย "อ้อ ไม่สบายแบบนี้ประสาทรับรส

18

ของลึนนายคงเสื่อมชั่วคราว เพราะฉันไม่ต้องเรื่องมาก ถ้ารสชาติแย ก็เพราะนายไม่สบาย โอเค?"

"เอ่อ..."

ฉันไม่ยอมให้เขาป้ายเปียงเลยบังคับประคองให้เขานั่งฟังเบาๆ จากนั้นก็รีบกลืนจอกว่าขามข้าวต้มควนโขมกมายื่นให้เขา แต่ไม่สิ ถ้าให้แล้วไม่กินคงจะไม่ดีแน่ ดังนั้นฉันเลยเปลี่ยนใจทำที่ยิ้มหวานแล้วจับซ่อนคนๆ แล้วตักเป็นคำพูนๆ ป้อนเขาเองเสียเลย

"อะ กินซะ"

"คือผมซึ่งใจอยู่รอกที่คุณตื่นมาทำให้ตั้งแต่เช้า กว่าจะเสร็จก็ปาเข้าไปสามชั่วโมง แต่ว่า..."

คำพูดของโซนิคทำให้ฉันรู้เลยว่าเขาตื่นนานพอจะได้ยินเสียงวุ่นวายในครัวอย่างครบถ้วน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าเหตุผลที่จะปฏิเสธน้ำใจอันล้นเหลือของฉันอยู่ดี ฮึ?

"กินสิคะ ^_+"

"เอ่อ...เป่าก่อนสิ มันร้อนนะ"

"อ้าปาก!"

"อ้า... ТОТ"

โซนิคถูกซ่อนยัดเข้าปากไปจนพูดไม่ออก สีหน้าบิดเบี้ยวนั้นเป็นคำตอบอย่างดีถึงรสชาติอันเหนือจินตนาการของข้าวต้มขามนี้ เขาพยายามเคี้ยวแล้วกลืนอย่างรวดเร็วเสมือนว่าไม่อยากให้ต่อมรับรสพิการไปตลอดชีวิต ทำซะอย่างกับว่าข้าวต้มขามนี้คือยาพิษก็ไม่ปาน ปวยแล้วยังจะเรื่องมากอีก ซิ!

"อะ อีกคำ"

"ТОТ"

ฉันค่อยๆ ป้อนข้าวโซนิค ในใจแอบกลั่นซ้ำสีหน้าของเขาอย่างบอกไม่ถูก เหมือนว่าเขาชินรสชาติแล้วเลยทำใจกลืนข้าวต้มไปตั้งครึ่งชาม ฉันกระหยิ่มยิ้มย่องอยู่ดีๆ กลับต้องชะงักไปเมื่อเห็นสายตาอ่อนโยนของเขามองตอบมา รอยยิ้มแก้มยั่วเขาในตอนแรกของฉันค้างเติ่งกลายเป็นเก้อ

กระดาก

"ถ้าอ้อมแล้วก็ได้กินยา ฉันจะไปเอามาให้"

หมับ!

โชนิครั้งข้อมือฉันเอาไว้จนลุกไปไหนไม่ได้ ฉันหยุดมองใบหน้า
หล่อเหลาด้วยอาการหัวใจประหม่าขึ้นมา

"ฝีมือทำกับข้าวของคุณไม่พัฒนาเลยสักนิด"

"นี่!"

คำพูดของเขาทำให้หัวใจฉันผูกติดกัน แต่ก่อนจะได้เอ่ยคำพูด
แย้งออกไปกลับถูกรอยยิ้มเชื่อมหวานของเขาจุใจโดยไม่ทันตั้งตัว

"แต่มันอร่อยไปถึงข้างในนี้"

"..."

เขาดึงมือฉันไปวางทาบทับตรงตำแหน่งหัวใจตัวเอง เราสองต่างมอง
หน้ากันเนิ่นนาน หวังอารมณ์บางอย่างลอยอบอวลอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้
ฉันต้องใจสั้น

"เพราะคุณห่วงผม"

"เป็นใครก็ต้องทำแบบนี้ทั้งนั้นแหละ"

"แต่ตอนนี้ที่คุณทำให้ใจ ผมถึงดีใจมาก"

"หายป่วยแล้วใช่ไหม เนี่ยถึงพูดจ้อไม่หยุดแบบนี้"

ฉันแก้มองเปลี่ยนเรื่องพร้อมกับจะชักมือออกจากการจับกุมไว้ แต่
โชนิกลับยื้อไม่ยอมปล่อย ฉันเลยยิ่งดึงแรงขึ้นในขณะที่เขารวบรวมแรง
ทั้งหมดดึงฉันแรงยิ่งกว่า!

ฟูบ!

"!"

ตึกตัก ตึกตัก...

ตัวของฉันโถมเข้าใส่จนใบหน้าแนบสนิทกับตำแหน่งซึ่งได้ยื่นเสียง
ร้าวแรง เขากอดฉันเอาไว้แน่นๆ ถึงแม้ไม่มีใครพูดอะไรสักคำแต่กลับยิ่งสัมผัส
มันได้ชัดเจนกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

"..."

20

"..."

ฉันอยากกอดเขาตอบ... ช่วงเวลาที่สมองพยายามหนีความรู้สึกไว้ สองมือของฉันเกือบขยับตอบรับอ้อมกอดนี้แต่ทำไมได้ทำ ฉันหลุดตาลง ทำเพียงแนบฟังเสียงหัวใจอ่อนหวานของเขาอย่างเห็นแก่ตัว

ตึกตัก ตึกตัก...

ชั่ววินาทีที่อยากได้แต่ใจไม่กล้าพอจะคว้าเอาไว้...

"ผม..."

"อย่าพูดนะ"

"..."

"ถ้าไม่อยากเสียใจก็อย่าพูดมันออกมา"

ฉันผละออกพร้อมกับมองหน้าโซนิคแว่นๆ เขาเองก็คงรู้ดีถึงได้ทำสายตาสั่นไหวตอบรับ มีบางเรื่องที่เรารู้ดีแต่ใจแต่ไม่ควรรพูดมันออกมา

...เพราะคำพูดบางอย่างนั้นอาจเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง...

จุดยืนที่มีอาจต้องบิดผันถ้าหากว่าพูดคำคำนั้นออกมาโดยไม่คิด

2

ไอติม

คำว่า...รัก

ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นอาศัยแค่คำว่ารักอย่างเดียวคงไม่พอ...

"..."

"..."

"อ้อมแล้วเหรือ"

"...อ้อมแล้ว"

ฉันนั่งก้มหน้ามองจานข้าวของตัวเองด้วยสภาวะกอดตันอยู่ลึกๆ ทั้งที่ฉันทำเรื่องแบบนั้นลงไปแต่เขย์กลับไม่ต่อว่ากันสักคำ เขาพาฉันกลับมาพร้อมกับทำตัวเหมือนปกติเสียจนฉันต้องรู้สึกผิด

หลายวันผ่านไปด้วยความอดอัดที่ทำได้แค่อึดใจกันราวกับไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาก่อน ยิ่งเห็นเขาเอาใจใส่และทำดีกับฉันมากเท่าไรฉันยิ่งสะอิดสะเอียนตัวเองมากเท่านั้น

นั่นเพราะหัวใจของฉันเอาแต่แอบเฝ้าคิดถึงผู้ชายอีกคนที่ไม่ใช่เขา...

'...ที่จริงแล้วฉันรักเธอ'

'รักมาก...รักมาตลอด...'

คำพูดที่อยากจะได้ยินมาตั้งแต่สิบปีก่อน...ในที่สุดฉันก็ได้ยินมันหัวใจถึงได้ร้องไห้เห็นแก่ตัวอยากจะทำในสิ่งที่ไม่ควรจนแทบควบคุมตัวเองไม่ได้...

"คิดอะไรอยู่เหรอ"

เสียงถามของเขายำให้เกิดขึ้นอารมณ์แปลกๆ ขึ้นมา ฉันจะตอบเขาได้ยังไงกำลังคิดถึงคำว่ารักจากผู้ชายอีกคนอยู่ ความจริงที่ผิดเกินรับได้แบบนี้จะให้ฉันพูดมันออกไปได้ยังไงกัน...

"..."

"..."

"ไอติม"

"..."

"ฉันถามว่าคิดอะไรอยู่ ทำไมไม่ตอบ!"

เพลิง!!!

เขาตบโต๊ะจนบัดเอาก้อนน้ำที่วางอยู่ด้านข้างหล่นแตก ฉันสะดุ้งกับท่าทีเกรี้ยวกราดนั้น ร้อนตัวจนทำให้มือเริ่มสั่นเลยต้องรีบเอามือหลบลงใต้โต๊ะเพื่อไม่ให้เขาเห็น

"เออ...ประทานโทษครับ เดี่ยวผมจะจัดการเก็บเศษแก้วให้ คุณผู้หญิงกรุณายกมือออกมาก่อนนะครับ"

"คะ...คะ"

ฉันพยักหน้ารับพร้อมกับลุกขึ้นยืนเพื่อถอยไปให้บริการเข้ามากวาดเศษแก้วออกไป สายตาของเขยไม่มองฉันเลย แถมเขายังไม่ใส่ใจด้วยว่าแขกในร้านอาหารจะมองโต๊ะเรามากแค่ไหน พอทุกอย่างเรียบร้อยฉันเลย

นั่งลงเจี๊ยบๆ พร้อมกับเอ่ยถามเสียงเบา

"ฉันตอบก็ได้ว่าคิดอะไร อย่าเพิ่งอารมณ์เสียเลยนะ"

ในขณะที่ฉันคิดหาข้ออ้างเพื่อจะโกหกคำตอบออกไป เซย์เลื่อนสายตามองมาก่อนจะพูดให้ฉันต้องรู้สึกสะอึกอยู่ข้างใน

"โทษทีนะ ตอนนี้นฉันไม่มีอารมณ์ที่จะฟังแล้ว เรากลับกันเถอะ"

"..."

"มองแบบนั้นทำไม หรือไม่อยากกลับ"

"อะ...อ้อ กลับก็กลับ"

ฉันเดินตามเขาออกไปพร้อมกับพาเอาบรรยากาศอันน่าอึดอัดตามไปด้วย ระหว่างทางเราต่างเจี๊ยบ ไม่มีเรื่องคุยเล่นกันเหมือนเคย ฉันจำต้องนั่งตากแอร์หนาวๆ ในรถไปพร้อมกับเล็งการทำอะไรก็แล้วแต่ที่จะกระตุ้นให้เขาหัวเสียขึ้นมา การไม่พูดกันอาจไม่ใช่ทางออกที่ดีนัก แต่ตอนนี้ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไรจริงๆ ถึงได้เลือกเจี๊ยบไว้

เอ๊ยด...

ในตอนที่กำลังจะเปิดประตูลงจากรถเพื่อเข้าบ้าน เซย์กลับดึงฉันเอาไว้ก่อนจะทำสิ่งที่ฉันกลัวจะรู้ดีว่ามันคืออะไร

"อ้อ..."

ริมฝีปากของเขาแนบสนิทเร่เราอารมณ์กว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ฉันไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะเขายังไม่ให้อยู่หรือไม่พอใจที่ฉันไม่ยอมพูดอะไรที่ร้านอาหาร จวบครั้งนี้ถึงได้เต็มไปด้วยความหนักหน่วงจนฉันแทบหายใจไม่ทัน มันคงจะรู้สึกดีกว่านี้ถ้าหากว่าหัวใจของฉันไม่ไหวเอนอ่อนแอ

"..."

"เธอไม่คิดจะพูดอะไรเลยหรือไง"

"..."

เซย์มองมาด้วยประกายตาวาววามจนฉันรู้สึกได้ถึงคลื่นอารมณ์รัวแรงซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้ความเจี๊ยบ ฉันกำลังจะหลบสายตาคุณั้นแต่ว่าเขากลับไม่ยอมให้มันเป็นแบบนั้น เขาดึงฉันเข้าไปจูบอีกรอบราวกับต้องการประกาศย้ำให้ฉันต้องจดจำเอาไว้ว่าฉันคือผู้หญิงของเขาเพียงคนเดียว

เท่านั้น

เราจูบกันเนิ่นนานเพียงแต่ว่าเสียงหัวใจที่ควรจะต้องเต้นเต้นสั่นไหวกลับกลายเป็นเจ็บหนึบในใจอย่างน่าประหลาด จนกระทั่งเขาเป็นฝ่ายผละออกพร้อมกับมองตอบด้วยสายตาสั่นไหว นัยน์ตาซึ่งสะท้อนความรู้สึกคล้ายจะหว่งหนักไม่ต่างกัน คราวนี้เขยเป็นฝ่ายยิ้มให้พร้อมกับเคลื่อนไหวริมฝีปาก จูบหน้าผากของฉันทันทีเป็นการบอกลาในคืนนี้

"ฝันดีนะ เธอรีบเข้าบ้านไปเถอะ"

"นายก็เหมือนกัน ขับรถกลับดีๆ นะ"

"อืม"

ฉันทิ้งมองส่งเขยขับรถจากไป แววดาหลุมมองพื้นคล้ายรู้สึกผิดปกติหลังจากเรื่องที่ฉันทหายไปกับไอเฟลในคืนนั้นเหมือนกับว่าความสัมพันธ์ของเราไม่มีอะไรเปลี่ยน หลังจากวันนั้นเขยมักจะมาส่งฉันทที่บ้านแล้วจูบเหมือนกับวันนี้ ทุกครั้งที่เราจูบกันมันเหมือนว่าเขากำลังตอกย้ำถึงสถานะของเขาที่ฉันทไม่ควรลืม

"อ้าว เขยมาส่งเธอ แล้วทำไมไม่เข้าบ้านมาก่อนล่ะ"

พ่อทักขึ้นในตอนที่ฉันทเดินเข้ามาด้านใน ฉันทส่ายยิ้มก่อนจะบอกในสิ่งที่หัวใจตัวเองรู้ดีว่ามันคือเรื่องโกหก

"เขามีงานยุ่งค่ะ ช่วงนี้หนูยังต้องใช้เวลาเขากับงานมากกว่าเลยค่ะ พ่อ"

"อ้อ ผู้ชายชอบทำงานมันก็ดี แต่ถ้าทำให้ลูกสาวพ่อเหงาก็แย่ล่ะสิ ยิ่งงี้ก็ยกให้แล้วจะมาทำทั้งๆ ขว้างๆ ไม่ยอมหรือกนะ หึๆ"

"ถ้าเขยมาได้ยินพ่อพูดแบบนี้ต้องดีใจแน่ๆ"

"อย่าไปบอกล่ะ พ่อไม่อยากจะให้เลิง =*="

"คุณก็พูดไม่อายเลยนะ ลูกเราเป็นสาวแท้ๆ ทำเป็นเซียร์ลูกเขยออกนอกหน้า --"

"งานนี้โคตรียร์เองนะคะพ่อ ^^"

"ไปอาบน้ำไป เดี่ยวทางนี้แม่จัดการเอง"

"ค่ะ จันทหนูขอขึ้นข้างบนก่อนนะคะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ >_<"

ฉันหอมแก้มท่านทั้งสองก่อนจะขึ้นห้องนอน พอถึงเตียงก็นั่งลงพร้อมกับถอนหายใจเหนื่อย การต้องแสดงละครต่อหน้าพ่อกับแม่ทำให้รู้สึกแย่ยิ่งกว่าเดิม

หัวเตียงฉันมีรูปคู่ใส่กรอบวางเอาไว้ พอเห็นแล้วยิ่งรู้สึกผิด ไม่รู้ว่ตอนนี้ตัวเองกำลังเดินหลงทางอยู่หรือกำลังจมมึนน้ำกันแน่

ทำไมทุกวันถึงได้รู้สึกอึดอัดจนอยากจะหนีไปให้พ้นแบบนั้นนะ...

อึดอัด...ทรมาน...หายใจไม่ออก...

อยากเจอ...

ความคิดติดบาริที่ไม่ควรมืออยู่ในหัวพลุ่งพล่านมากมายราวกับแม็กมาได้ภูเขาไฟที่รอวันระเบิด ยิ่งรู้สึกได้ถึงน้ำหนักของความรู้สึกเหล่านั้นมากเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกจางตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

'เธออยู่ในนั้นใช่ไหม! เปิดประตูเดี๋ยวนี้!!'

เสียงของเซย์และภาพเหตุการณ์ในคืนนั้นย้อนกลับมาอีกครั้ง... ชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

'ถ้าฉันขอร้องไม่ให้เธอไป...เธอจะไม่ไปได้รีบล่า...'

คำขอร้องของไอเฟลที่บีบมือฉันแน่นพร้อมกับมองมาด้วยแววตาวิงวอน...แววดตาเย้ายวนที่ทำให้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีสลายหายไปราวกับเป็นแค่เพียงฝุ่นผง...

มันง่ายเหลือเกิน...กับการโยนทุกอย่างทิ้งไปแล้วปล่อยให้เขาพาฉันไปที่ที่ไกลแสนไกล...หากเป็นในนิยายคงทำแบบนั้นได้อย่างง่ายดาย...

'ขอโทษนะ...'

แต่เพราะนี่มันเป็นเรื่องจริง...เพราะมันเป็นจริง...

น้ำตาหยดหนึ่งไหลอาบแก้มลงมา ฉันไม่คิดจะปาดมันออกเสียด้วยซ้ำ ได้แต่นั่งเหม่อลอยอยู่บนเตียงราวกับตุ๊กตาที่ไร้ซึ่งชีวิต เมื่อความทรงจำในคืนนั้นดำเนินมาจนถึงจุดที่สองมือของเราแยกจากกัน

ความรู้สึกตอนที่ไอเฟลค่อยๆ คลายมือที่กุมมือฉันออก...มันช่างเหมือนมีบางอย่างในใจถูกฉีกกระชากออกจากกันในช่วงพริบตา...

ไ้ความคิดที่ว่าอยากจะทำทุกอย่างให้ถูกต้อง มันก็เป็นแค่กลไก

ปกป้องตัวเองของฉันเท่านั้นเองไม่ใช่หรือนะ แะฉันอยากปกป้องตัวเอง...
ถึงได้ผลึกใสเขาออกห่าง จากนั้นก็รู้สึกเสียใจในภายหลังแบบนี้... น่าสมเพช
ซะมัดเลย

กับเชย์ก็ไม่กล้าที่จะจบ... ส่วนกับไอเฟล... หัวใจก็ไม่เคยอยากจะตัด...
ฉันชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดัง หัวใจสั่นไหววูบเมื่อ
คิดว่าอาจเป็นเชย์ที่โทรมา... ทว่าชื่อที่อยู่บนหน้าจอกลับทำให้มันกว้างไกล
ยิ่งกว่าเดิมเสียอีก...

'ไอเฟล'

3

แวร์ซายส์

"คุณชายส์ จริงรีเปล่าครับที่ว่า ผอ. ธาไนท์เป็นคนรู้จักของ
คุณชายส์!"

"จะมีการเปิดเผยคำสารภาพของ ผอ. ธาไนท์ต่อสาธารณะรีเปล่า
คะ!"

"ต่อไปจะมีการขยายผลการสืบสวนไปทางไหนครับ!"

เสียงนักข่าวมากมายที่ยืนอยู่หน้าสำนักคดีพิเศษดังอื้ออึงไปหมด
ราวกับเสียงผึ้งทั้งฝูง ฉันทยกหน้ากากอัยการสาวสวยประหารขึ้นมาสวมก่อน
จะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มเฉยชา

"รายละเอียดของคดียังเป็นความลับอยู่ค่ะ รอฟังแถลงข่าวอย่างเป็นทางการ
อีกทีนะคะ"

เพราะนี่คือสิ่งที่ฉันต้องทำ... หากต้องการเป็นอัยการอย่างที่ฉันอยาก
เป็น ฉันจะต้องกลายเป็น 'คนไร้หัวใจ'

"คุณชายส์!!! แหล่งข่าวบอกว่าคุณชายส์ร่วมมือกับดีเอสไอเพื่อ
หลอกล่อให้ผู้ต้องหารับสารภาพจริงมั๊ยคะ!"

และบางครั้ง... ก็ต้องเป็น 'คนเนรคุณ' ด้วยเช่นกัน...

"ในคอมเมนต์ค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ"

ทั้งหมดเป็นเพราะฉันเลือกเองที่จะก้าวเดินมาในเส้นทางนี้

"คุณชายส์!!!"

"คุณอัยการครับ!!!"

Midnight Rendezvous Bar & Restaurant

บาร์สุดหรูที่เจียบสงบและตั้งอยู่นอกเมืองไปสักเล็กน้อยเป็นสถานที่ที่ 'เขา' เลือก...ในการที่จะมาพบกันในคืนนี้

ทันทีที่เดินเข้าไปก็เห็นคนที่ฉันตั้งใจจะมาเจอ ไม่จำเป็นต้องมองหานาน เพราะแค่แวบแรกก็เห็นได้ทันที...ผู้ชายที่โดดเด่นถึงขนาดนั้นไม่มีทางที่ฉันจะหาไม่เจอหรอก ฉันเดินเข้าไปหาเขาที่นั่งอยู่มุมลึกสุดของเคาน์เตอร์บาร์...คนคนนั้นหันมาทักฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนเมื่อก่อนราวกับเวลาสิบปีที่ผ่านมาเขาไม่ได้เปลี่ยนไปแม้แต่หน่อย

"...มาแล้วหรือชายส์"

"ขอโทษที่ให้รอนานนะ"

"ฉันลืต้องขอบคุณที่อุตส่าห์รีบมา ช่วงนี้งานเข้าเยอะเลยไม่ใช่เหรอ" ไอเฟลหัวเราะแผ่วเบาตอนที่เขาเลื่อนเก้าอี้มาให้ฉัน ก่อนที่นัยน์ตาสีเขียวมรกตจะมองมาด้วยแววตาที่เปลี่ยนไปเล็กน้อย "...สีหน้าแยะชะมัดเลยนะ ไม่เจอกันแค่นี้ก็อาทิตย์แท้ๆ"

"อย่าพูดเหมือนฉันดูอ่อนแอซีไรต์แบบนั้นสิ" ฉันหัวเราะพลาทันทันไปสั่งลองไอร์แลนด์ไอซ์ที ค็อกเทลแก้วโปรดกับบาร์เทนเดอร์ ก่อนจะยกมือขึ้นทักคางแล้วเหม่อมองดูขวดแก้วหลากหลายรูปแบบด้านหลังบาร์ "...ฉันนะเป็นอัยการที่กำลังดังสุดๆ เลยนะตอนนี้...อย่างเมื่อกี้ก็นักข่าวมาดักรอสัมภาษณ์เต็มไปหมด"

"..."

"ทั้งที่รายละเอียดของคดีควรจะถูกเก็บเป็นความลับแท้ๆ คนเรานี่ปากพล่อยกันจังนะ...แถมเปลืองแป็บเดียวทุกคนก็รู้กันทั่วแล้ว เวลาผ่านไปข่าวก็ยิ่งเดินทางไวขึ้นเรื่อยๆ น่ากลัวจริงๆ เลย"

"..."

"นี่... พุดจาเหมือนเป็นเรื่องของคนอื่นแบบนี้... ฉันเป็นคนที่ไม่ร้าย
มาก ๆ เลยว่ามัย..."

"...คนใจร้ายเค้าไม่พุดไปทำสีหน้าแบบนี้ไปด้วยหรอก" ไอเฟลขัด
ฉันเสียงเบา... ปลายนิ้วเรียวที่เลื่อนมาปิดหยาดน้ำตาออกจากหางตาฉันนั้น
อ่อนโยนมาก "บอกตามตรงว่าฉันเองก็ตกใจเหมือนกันที่เธอโทรมา...
เพราะเมื่อก่อนเธอชอบเก็บเรื่องแบบนี้ไว้กับตัวเองไม่ยอมให้คนอื่นเข้าไป
ช่วยเหลือ..."

"..."

"แสดงว่าครั้งนี้ไม่ไหวจริงๆ ไซม์มัยละ..."

"...ฉันไม่รู้จะทำยังไง"

"..."

"..."

"...ก็ทำแบบนี้แหละถูกต้องแล้ว" ไอเฟลพุดขึ้นหลังจากเงยไป
พักหนึ่ง รอยยิ้มบางเบาของเขาทำให้รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะ
เป็นสิ่งที่คุ้นเคย เพราะเป็นคนที่คุณเคยในอดีต... ถึงได้รู้สึกเหมือนได้
ย้อนเวลา... กลับไปยังที่ที่เคยชิน... "นานๆ ครั้งเวลารู้สึกว่าไม่ไหว... เธอพึ่ง
คนอื่นบ้างก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นฉัน หรือจะเป็นแม่ลาวโหดเพื่อนสนิทของ
เธอ..."

เพราะไม่ว่าก่อนหน้านี้อะไรจะเคยเกิดอะไรขึ้น เมื่อเวลาผ่านไป... เรื่อง
ทั้งหมดมันก็กลายเป็นความทรงจำที่สวຍงามในใจฉัน เช่นเดียวกับที่ไอเฟล
กลายเป็นจุดหนึ่งในความทรงจำที่ทำให้ยิ้มได้ทุกครั้งเมื่อนึกย้อนกลับไป

"นายเองก็ด้วยนั่นแหละ" คำพุดของฉันทำให้ไอเฟลที่กำลังลูบหัว
ปลอบโยนฉันถึงกับชะงักไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาสีเขียวมรกตล้นไหววูบราวกับ
หวั่นไหวเพราะถูกมองออกถึงความลับที่ซ่อนเร้นไว้ในใจ "สีหน้า
แบบนี้... คิดว่าฉันจะดูไม่ออกหรือว่านายมีเรื่องอะไรมา"

"อา นันสินะ..." ไอเฟลหัวเราะแผ่วเบาพลาแสงส่องไปทางอื่นอย่าง
แนบเนียนราวกับต้องการจะหนี เขาหยิบแก้ววิสกี้ก่อนเดะร็อกของเขา
ขึ้นมาแล้วชนแก้วกับลองไอร์แลนด์ไอซ์ที่ของฉันที่เพิ่งซงเสร็จเมื่อครู่

ถึงเวลาที่ 'ไอติม' 'เวอร์ชัส' และ 'ลีโอเต้' สามสาวเพื่อนซี้ต้องมาตัดสินใจกันแล้ว
ว่าพวกเธอควรจะเลือกใครเข้ามาเติมเต็ม... มาเป็นอีกครึ่งหนึ่งของชีวิต
เพราะดูเหมือนว่าที่ผ่านมามีเสียเวลามากพอแล้ว พี่หนูๆ อย่าง 'คุณธรรม' 'โซนิค'
'ไอพล' 'เซย์' และ 'ยูกิ' ก็เช่นกัน พวกเขายังคงมั่นคงในผู้หญิงที่ตนรัก แม้สัก จะคิดว่าอาจไม่มีหวังก็เป็นได้
แต่บางทีบางครั้ง... คนเราก็มีลมหายใจต่อไปได้เพราะความหวังไม่ใช่หรือ
นี่แหละที่พอสมาชิก Tutor Tower ได้กลับมาเจอกันอีกครั้งหลังจากเวลาผ่านไปนานนับสิบปี
ตอนนี้พวกเขาสันยังต้องเจอเรื่องราวร้ายๆ อีกมากมาย ซึ่งแต่ละเรื่องนั้นก็บีบคั้นหัวใจเสียเหลือเกิน
นั่นว่าทุกคนล้วนสับสนกับเส้นทางชีวิตของตน เนื่องจากไม่กล้าเสี่ยง
และไม่รู้ด้วยว่าอะไรที่จะทำให้ตัวเองมีความสุข มันจะเป็นเรื่องของหัวใจ หรือว่าหน้าทีและความถูกต้องกันแน่น!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-1340-3

9 786160 613403

ราคา 209 บาท